

Acsai Roland

A kandli

Volt egyszer egy kisfiú,
de ez nem mese.

A kisfiú a Lóherés dűlőn lakott,
csupa négylevelű lóhere között,
talán ezért is volt szerencsés.

Egy nagy erdő túloldalára járt iskolába,
ami tényleg nagy volt,
ezért is nevezték úgy,
hogy Nagy Erdő.

Az erdő hatalmas volt, sűrű és sötét,
mint az élet,
az erdő hatalmas volt, zöld és madárdalos,
mint az élet.

De madarak helyett néha
lövések fütyültek benne,
és a töltényhüvely-tojásokban
a halál fiókája növekedett.

A kisfiú a nagyanyja kérésére
minden reggel tejet vitt
egy kandliban az iskola
mellett lakó családnak.

A tehenük, Szegfű tejét,
amit a nagyanyja fejt le
minden szegfűszínű
hajnalon.

A tej fehér volt,
és ha a fiú belenézett,
egy fehér bajszerű férfi nézett
vissza rá, akit akkor még
nem ismert.

A fiú fogta a tejes kandlit,
és minden reggel elindult vele
az Nagy Erdő túloldalára.

A tej fehér volt, és az út is,
ha leesett a hó, és a kolera-temető
hantjai megfagyott, fehér
hullámokká váltak.

A kisleány kiért az erdőből,
és beadta a kannát az iskola
mellett lakó családnak,
akiknek volt egy kisleányuk,
és ott ugrált reggelente az ágy
fehér dunyhájának hóhantjain.

Tanítás után megint
bement az iskola melletti
családnak, hogy elvigye az üres
kandlit, és ártézi vízzel eressze teli,
mert otthon csak ásott kútjuk volt,
aminek magzatvizében
nyaranta kövér dinnyék lebegtek.

Így ment ez egy darabig.
A nagymamája elküldte vele Szegfű tejét,
ő meg elvitte a Nagy Erdőn túlra,
és az üres kandliban vizet vitt haza,
amíg a kisleányék el nem költöztek
a Harang-dűlőre, aminek neve
megkondult a fiú szívében.

Teltek az évek, a kisleányból nagyfiú vált,
és a nagy erdő egészen kicsi lett,
és ez az egykori kisleány lett az apám,
a gyerekeim nagyapja.

Az egykori kisleány pedig,
aki reggelente az ágyon ugrált,
az anyám, a gyerekeim
nagymamája.

De csak húsz évvel később, amikor egy nyáron
újra találkoztak, és már alig emlékeztek rá,
hogyan volt egy kisleány, aki reggelente tejet vitt
a nagy erdő túloldalára egy kisleánynak.